

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ήμουν χτές και τσως αύριο ξαναγιώ!... Μά τη στιγμή αυτή είμαι ένας άνθρωπος που έκδικείται!...

—Ποιόν; ρώτησε ο Τραγκαθέλ, που αισθανόταν χαρά, φόβο και δυσπιστία μαζί.

—Τόν Κορινιάν, κύριου!... Τόν Σαμπριάκ!... "Αν θέλετε να σώσετε τη δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ, ακολουθήστε με!

—"Εμπρός, πάμε! φώναξε ο Μωλουί.

—"Εμπρός! επανέλαθε κι' ο Τραγκαθέλ, με φωνή που μαρτυρούσε τόν πόνο της καρδιάς του.

—"Εμπρός, λοιπόν! φώναξε με τη σειρά του κι' ο Μονταριόλ, τού οποίου τού ύφος και η χειρονομίες θά έκαναν και τούς τολμηροτέρους έχθρους του να δειλιάσουν...

"Ετρεξαν στο σταύλο, όπου θρισκόντουσαν τά άλογά των. 'Η Ρόζα όμως έτυχε να παρίσταται στη σκηνή αυτή και σταμάτησε δειλά-δειλά τόν Μωλουί.

—Κύριε κόμη! τού ειπε με συγκινημένη φωνή. Κι' αυτά άκομμά τά άλογά σας, είχαν σήμερα διπλή τροφή... "Ήταν σήμερα μια έορτάσιμη μέρα για άλους...

Μά η Ρόζα δέν τολμούσε να τού πη ότι αυτή μόνο δέν ένοιωσε τη χαρά της έορτής. Ούτε είχε τού θάρρος να τόν ρωτήσει για τού μέρος όπου θά πήγαιναν.

Κάποια φωνή ώστόσο που άκούστηκε εκείνη τη στιγμή, της έδωσε λίγο κουράγιο να προσέθεε κάτι. "Ήταν ο Πρασινάδας, ποί μορφάζοντας σαν δαίμονας, έλεγε:

—Κύριε κόμη! Κινδυνεύει αυτή η ζωή σας!...

—"Άλληθαι; ρώτησε τρομαγμένη η Ρόζα.

—Ναι! άπάντjε ψυχρά ο Μωλουί, κουνώντας με θλίψη τού κεφάλι του. Μά γιατι έχάρη τού Τραγκαθέλ, θά θυσιάσω τά πάντα!... Κι' αυτός άλλωστε, κάποια άλλη φορά, έκανε τού ίδιου για μένα!

Μικρά σιωπή διαδέχθηκε τά λόγια αυτά τού Μωλουί. 'Η Ρόζα δυσκολευόταν να συγκρατήσει τά δάκρυα που πλημμύρι'αν τά μάτια της. "Άλλά κι' ο Μωλουί ταράχτηκε λίγο. 'Η φωνή του έτρεπε όταν άρχισε να λέη στη Ρόζα:

—Δεσποίνε, άν τύχη να μη γυρίσω...

'Η νέα κτρινίσου και τόν κύτταξε κατάματα.

—...Νά πάτε, σάς παρακαλώ, στο σπίτι μου... συνέχισε ο

Μωλουί. 'Ο Πρασινάδας θά σάς

δείξη τού μέρος όπου θρισκεί

ένας φάκελλος στο άνομα σας...

'Ο φάκελλος αυτός σάς ανήκει!

—Και να μην έρθη, πετάχτηκε

και ειπε ο Πρασινάδας, θά της

τύν φέρω εγώ... Ξέρω που θρι-

σκειται τού γράμμας αυτό!... Εινε

μαζύ μ' εκείνου που έχει τη

σφραγίδα τού έκλαμπροτάτου!

—Κύριε κόμη! τραύλιζε η Ρό-

ζα. "Αν δέν επιστρέψετε εγώ!

Τραγματός ο Μωλουί και σά

να μάντεψε την σκέψη της νέας,

τη δέικοψε λέγοντας:

—Μη φοβάστε... "Ισως γυρίσω.

—'Η Ρόζα σκέπασε τού πρόσωπο

της με τά δυό χέρια. "Ανάπνεε μ'

άγανια. Μά η λέει που σπάρ-

αζε την καρδιά της, δέν θήγικε

άπό τά περιήφανα χείλη της...

—Στ' άλογα!... Στ' άλογα! έ-

εφώνιζε ο Τραγκαθέλ άπό την

αυλή.

Τότε ο Μωλουί έκανε μια εύ-

γενικη, θαθειά υπόκλιση στη Ρό-

ζα κι' άποσύρθηκε με θήμα κλο-

λόμενο.

—Πάω κι' εγώ! φώναξε με

σαρκασμό ο Πρασινάδας. Πάω

να τρυπήω μαζύ των!

Κι' έτρεξε την αυλή...

"Ελευθερη τώρη η Ρόζα, έξέ-

σπασε σέ θρήνους.

ΤΙ ΕΙΧΕ ΣΥΜΒΗ ΣΤΩΝ ΡΑ-
ΣΚΑΣ.

Κάτι σαν λύσσα είχε πιάσει τού

Ρασκάς, όταν θεσπιάθηκε ποίς ο καλόγερος Κορινιάν τόν ει-
χε σά σοβαρά αιχμαλωτίσει.

"Άφριζε, θλαστημούσε, χτυπούσε χέρια και πόδια, έσπρωχνε
στην παραζάλη του τούς τοίχους, σά να προσπαθούσε να γκρε-
μίση τού σπίτι δολόκληρο...

Μά τά νεύρα του σιγά-σιγά ήούχασαν. "Άρχισε να σκέπτεται
ψυχραιότερα. Βασάνιζε τού νοου του για να βρη εκείνου που η
νέα του κατάστασις τού επέβαλλε να κάνη.

"Ετσι, ξεκουράστηκε λίγο. "Εβαλε κάποια τάξι στον έαυτό
του, γιατί με τίς δαιμονισμένες εκείνες κινήσεις που έκανε, εί-
χε άστατάσει και μαλλιά και ρούχα και με ήρημη πειά φω-
νή, κάλεσε την επιστάτρια.

—"Ανοιξτε μου! της φώναξε με τόνο μάλλον διαταγής.

—Αυπάμει πολύ, κύριε! τ' άπάντjσε εκείνη. Δέν μπορώ να
σάς ευχαριστήσω... "Αν σάς άνοιξω και ξεφύγете, ο έκλαμπρο-
τάτος θά με κρεμάσι!

—Κυρία!... 'Ο Κορινιάν έστησε και στους δυό μας παγίδα!...
Εινε, τώρα, φανερό ποίς κάποιος Τραγκαθέλ τόν είχε πληρω-
μένο!... Μισούν τόν έκλαμπροτάτου!... Προσέξτε, κυρία!... Γι-
νώσαστε θθελά σας, ένα με τόν προδότη καλόγερο!... 'Ο Καρ-
δινάλιος, με τού δίκηο του, θά σάς κρεμάσι!... Ξεχνάτε τού
γράμμα τού προοριζόμενου για τη δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ;

'Η επιστάτρια, που έπεφτε άπό έκπληξι σέ έκπληξι, δέν ήξε-
ρε τί έπρεπε να κάνη. Θυμήθηκε συγχρόνως την ιστορία τού
γραμματός και κλονίσθηκε η πεποίθησί της.

—Ναι!... Τού γράμμα! ειπε με σασσιμένη φωνή.

—Τού γράμμα, θεβαία, εξακολούθησε να λέη ο Ρασκάς, κά-
νοντας τη φωνή του όλοένα πιο πεσιτικη. "Ακούστε με... 'Η δια-
ταγή τού έκλαμπροτάτου εινε να δώσω εγώ ο ίδιος τού γράμ-
μα τού στη δεσποινίδα ντέ Λεσπάρ... Εϋθύς μόλις άβουσα ε-
δω... Μά έτσι που ήρθαν τά πράγματα, φτάνει, τώρα, να τού
λάθη η δεσποινίς πριν έρθη εδω ο καρδινάλιος!... Βλέπετε ποί-
ος φρόνιμα σκέπτομαι;... Δέν με πειράζει ότι μένο φυλακισμέ-
νος μέσα σ' αυτή την αβουσα!... "Εγώ σάς τά εξήγησα όλα!...
'Ο Καρδινάλιος δέν θ' άργήση να έρθη... Θά σάς πη ο ίδιος, άν
φερθήκατε καλά ή όχι!... Μά για τ' άνομα τού Θεού! "Ας πη
ώστόσο τού γράμμα στη δεσπο-
νίδα!...

—Μού υπόσχεσθε ποίς εέν θά
ξεφύγете;

—Νά ξεφύγω;... Μά δέν μου
επιτρέπεται να σάς αφήσω τειά
μονάχος!... 'Η διαταγή τού 'Εκ-
λαμπροτάτου, εινε να τόν περι-
μένω εδω!...

"Οπως ήταν επόμενο, τά λό-
για αυτά ξεγέλασαν την ευσπίστη
άπολική γυναικα. Μά και πάλι,
δέν άνοιξε την πόρτα, παρά όσο
χρειάζόταν για να χωρήση τού
χέρι της.

—Δώστε μου τού γράμμα! ειπε,
περνώντας τού χέρι της ίσα-ίσα
στο άνομα της πόρτας.

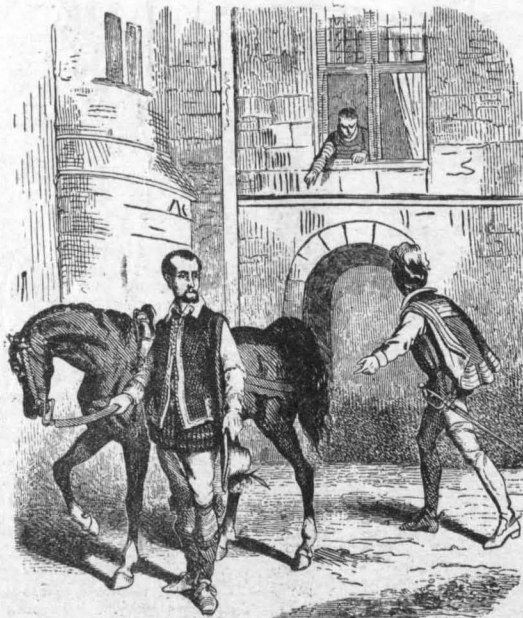
"Άλλά πριν καν ποοφήση να
φονάξη, η έμπιστη υπηρετρια
του έκλαμπροτάτου, θρέθηκε πε-
ταμένη στο πάτομα της αιθού-
σης.

'Ο Ρασκάς, μ' ένα τού πύθη-
μα, ήταν τώρα στον διάδρομο.
'Ελευθερος πειά, της φώναξε
θριαμβευτικά:

—Θά κρεμαστής, στρίγγλα!...
Θά κρεμαστής!...

Και με την ταχύτητα που τού
έδινε η δίψα της εκδικήσεως, ξε-
φτασε στο καμπέλι ποίχε αφή-
σει τού άλογό του. Πήδησε πάνω
σ' αυτό κι' άρχισε να τρέχη προς
τού Παρίσι.

Βιάζόταν ο Ρασκάς να φτά-
σι. "Επρεπε να ειπε εγκαίρως
στού Παρίσι. Δέν έπρεπε ν' άφή-
ση τόν Κορινιάν να μιλήση πρώ-

"Εδωσαν στον Ρασκάς ένα νέο άλογο...

τος στον καρδινάλιο.

Μά δεν είχε ακόμα μπη στο χωριό του Μπουρλαρέν και είδε μπκρυσά να σηκώνεται ένα σύννεφο σκόνης.

Μόλις πρόλαβε να θγη από τόν δρόμο και νά κ, υφτή πίσω από έναν φράχτη κάποιου εκεί χωραφιού...

"Ένας καβαλλάρης έτρεχε προς τόν μέρος από τόν οποίο αύ- τός έφευγε.

"Άλλά καθώς ο ίππεύς εκείνός τόν προσπερνούσε, ο Ρασκάς κτωάρθρωσε, παρ' όλη τήν ταχύτητά του, νά τόν αναγνωρίσει... ? Ήταν ο Σαμπριάκ!

"—Ω, άθλια ρασοφόρε! μούγκρισε ο Ρασκάς. Καταλαβαίνεις τί έκανες... Στέλνεις τόν Σαμπριάκ νά με ξεκολιάσει!... Κρί που νάζερες, κακούρη Κορινιάν, πώς έγω, τί στιγμή αύ- τή, τρέχω για νά παρουσιαστώ στον καρδινάλιο!...

Κ' εξακολούθησε τόν δρόμο του, καλπάζοντας...

Λίγα άκόμη χιλιόμετρα τόν χώριζαν από τόν Παρίσι. "Άζαφνα όμως, νέο σύννεφο σκόνης, πυκνότερο από τόν πρώτο, τόν ανά- γκασε νά ξαναβγη από τόν δρόμο και νά ξανακρυφτη.

Τή φορά αύτή, τέσσερες ίππείς θβγαίνουν από τόν Παρίσι. 'Ο Ρασκάς, από άγανάκτηση και φόβο μαζί, χλώμιασε. 'Ο ίδιος ο Ρισελιέ ήταν επί κεφαλής των.

Στό τελευταίο άλογο θρισκόταν ο Κορινιάν. Κι' όταν ο Ρα- σκάς άντίκρυσε τόν προδότη καλόγερο νά καλπάζη θριαμβευ- τικά, άδάγκωσε τόν χεΐλι του.

Τέλος, όταν ή συνοδεία εκείνη προχώρησε, αφήνοντας πίσω της τόν Ρασκάς, αύτός θγήκε από τήν κρύπητή του κ' εξακο- λούθησε τόν δρόμο του, γεμάτος από σκέψεις.

"—Αν δεν μου έρχόταν στο νου, έλεγε μόνος του τώρα ο Ρα- σκάς, νά πω τά λόγια εκείνα τήν εύπιστή υπηρέτρια και νά τήν θάλω έτσι σε άμυγχανία, θά έφευγα στά χέρια του φοβερού καρδινάλιου, κι' άν άκόμη γλύτωνα από τόν σπαθί του Σαμπριάκ!... Ποιός ξέρει τί έπρε, ο παλιοκαλόγερος στον Ρισελιέ εις θάρος μου!... Μά τόν παιχνιδί τάχασα!... Κι' ο Κορινιάν θριαμβεύει!...

Δέν κέντριζε πειά τόν άλόγο του, ο Ρασκάς. Τό άφινε, περι- λυτός, νά προχωρή κατά τή διάθεσή του. Γιατί νά τρέξη; Δέν είχε νά παρουσιάσει σε κανένα. 'Ο Κορινιάν τόν είχε προλά- βει. Είχε ειδοποιησει και τόν Σαμπριάκ και τόν καρδινάλιο.

"Άζαφνα, τά μάτια του σπιθωθήσαν. Μιά άπροσδόκητη έμ- πνευσι τού ήρθε. Και χαρούμενος, άρχισε νά σκέπτεται:

"—'Οχι! Τό παιχνιδί δεν έχει ακόμα χαθη... Φτάνει νά μπο- ρώ νά πείσω τόν Τραγκαθέλ!...

Ή πρώτη δουλειά τού Ρασκάς, μόλις μπηκε στο Παρίσι, ή- ταν νά τρέξη στό γνωστό του πανδοχείο. Θυμήθηκε τή μυτι- κή άβουσα, εκεί όπου είχαν φάει τόν χοΐρο με τόν Κορινιάν... 'Ασφαλώς, ο Τραγκαθέλ θά θρισκόταν πάλι εκεί.

Και τρέχοντας σαν τρελλός, σπρώχνοντας όποιον συναντού- σε μπρός του, έφτασε στο καπηλειό κι' άντίκρυσε τόν Τραγκα- θέλ με τούς φίλους του...

—Κορινιάν! Κορινιάν! φώναξε γεμάτος χαρά. Δέν θά μου γλυτώσεις!... "Αν δεν σε σφάξω σαν άνρι, δεν θά ίκανοποιηθώ!...

Τό άλογο του Ρασκάς ήταν πολύ κουρασμένο για νά μπορέ- ση νά κάνει άμέσως νέα πορεία. Οι τρεις λοιπόν φίλοι, ο Μωλουί, ο Τραγκαθέλ κι' ο Μονταριόλ έβδωσαν στον Ρασκάς ένα νέο άλογο.

—Μά πού θρίσκειται ο Σαι- μπριάκ; ρώτησε ο Τραγκαθέλ.

—Στό 'Εκόλ, τού άπάντησε ο Ρασκάς.

Και ή όμάς ξεκίνησε άμέσως καλπάζοντας. Στόν δρόμο, ο Μωλουί ζήτησε νά μάθη από τόν Ρασκάς λεπτομέρειες. Κι' αύτός, συνηθισμένος νά διηη πάντα αναφορές σε ανώτερους του, άπατοούσε λακωνικά και με άκριβεια:

—Τό σπίτι του Ρισελιέ, έλεγε, θρίσκειται έξω από τόν 'Εκόλ και κοντά στην άκρη τού δόσου... Είχε κάτι σαν φούριο... 'Εκτός από τή δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, θά συναντήσουμε εκεί και Ευό άλλες γυναίκες... 'Ο καρδινάλιος έλεγε μαζί του και δυο άλλους... "Άλλά θά προστεθί σ' αύτούς κι' ο Σαμπριάκ... Θά έινε δλα-δλα τρία σπαθιά... Τόν Κορινιάν δεν τόν λογαριάζω... Αύτόν, θά τόν κανονίσει έγω!...

Και για νά ξεσπά άπό τήν ά- γανάκτησι που τόν βασάνιζε, ο Ρασκάς έτριξε τά δόντια του.

'Ο Μωλουί τόν δέικοψε. Είχε μάθει άρκετά.

—Καλά, τού έπτε. 'Η πάλη δεν θά έινε άνιση... Και τώρα, Ρα- σκάς, πάρε αύτό έδώ, έινε δικό σου!...

"Είδνε στον Ρασκάς τόν πορτοφόλι του. "Ένα πορτοζολι που περιείχε πεντακόσες λίρες, όλο χρυσά τάλληρα. Μά ο κατά- σκεπος Ρασκάς κούνησε άρνητικά τόν κεφάλι του και έπτε:

"—'Οχι, κύριε κόμη! Σήμερα κάνω κάτι τόν δικό μου... Δέν πρέπει νά με πληρώσει!...

"—'Οφείλω, όστόσο, νά σε άμείψω για τήν ύπηρεσία σου αύτή... Πάρε τού!...

Μά ο Ρασκάς δεν μπορούσε νά τόν πάρη. Για πρώτη φορά στή ζωή του, ένοιωσε τόν μικρό συναίσθημα τού έξευτελισμού. Χλώμιασε... "Ένας θαύος στεναγμός έξασκε τόν στήθος του.

'Ο Μωλουί είδε τήν ταραχή του. Κράτησε τόν πορτοφόλι του. και με ένα άλλο δάρο, επανέφερε τήν ψυχική γαλήνη στο Ρα- σκάς.

—Τό άλογο που σου δώσαμε, τού έπτε με φιλικό ύφος, 'έν έινε κακό... Θάβηλα πολύ, νά τόν κρατούσε... Θά τόν έφρας άν ένα ενθόμιο τής σημερινής μας συναντήσεως.

Τότε ο Ρασκάς έβγαλε τόν καπέλο του και ύποκλήθηκε, με τόν τρόπο που χαιρετούσαν, τήν εποχή εκείνη, οι ίππότες και οι ευγενείς.

—'Ω, κόμη!... Σας εύχαριστώ! έπτε με όλοφάνηρη συγκινη- σι. Τό άλογο αύτό θά μου θυμίζη, πράγματι, τήν ένδοξο αύτή μέρα.

Είχαν, έτσι, περάσει τόν Σηκουάνα και θρισκότουσαν έξω από τόν 'Εκόλ. 'Εκεί ο Ρασκάς τούς σταμάτησε, λέγοντας:

—Κύριοι!... "Από δω και πέρα, θά προχωρήσετε μόνου... 'Εγω πρέπει τώρα νά σάς άρσήσω!...

'Ο Μωλουί τού έρριξε μία έξεταστική ματιά. Μά θεσβαίωθη- κε από τόν ύφος του, πώς ο Ρασκάς φερόταν τίμια αύτή τή φορά.

Πριν φύγη ο κατάσκεπος έπτε στους τρεις φίλους:

—Σας έινε, θέβαια, γνωστό, πώς ενώ σεις είστε έχθροί του Ρισελιέ, έγω μοιραίως άνήκω στην ύπηρεσία του!... Πώς θά πολεμούσα συνεπώς μαζί σας, εκείνον που με πληρώνει!... Μά σήμερα, ή συνδρομή σας μου χρειάζεται για νά έκδικηθώ τόν όπιστο Κορινιάν!...

—'Εστω, τού άπάντησε ο Μωλουί. Τραθήξου...

Κι' ο Ρασκάς, με μία θαθεία ύπόκλιση, τούς εύχθήκε ειλι- κρινώς:

—'Ο Θεός νάνε στο πλευρό σας!...

"Από κεί, λοιπόν, και πέρα ο Μωλουί, ο Μονταριόλ κι' ο Τραγκαθέλ, με τόν Πρασινάδα που τούς συνόδευε από μα- κρυσά, προχώρησαν, καλπάζοντας, μόνου των.

'Εφθαναν πειά, στο έξοχικό και φοβερό σπίτι του Ρισελιέ, όταν άζαφνα ο Τραγκαθέλ έμπηξε μία κραυγή τρώμου... 'Ο Μονταριόλ θλαστοήμησε άποκαρδιωμένος... 'Ο Μωλουί κιτρίνι- σε κ' έπτε σιγανά:

—Κρίμα!... 'Ερχόμαστε πολύ άργά!...

Είχαν άντίκρυσει καμμία πε- ντηναριά άπλισμένους άνδρες. Μπρός-μπρός έστεκε ο Σαι- μπριάκ με τόν σπαθί στο χέρι. 'Ο έκλαμπρότατος, έχοντας πλάι του τή δεσποινίδα ντε Λε- σπάρ, καμάρωνε θριαμβευτικά.

Η ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΙΑΝ ΣΤΟΝ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟ

"Ας εξηγήσουμε τώρα με λί- γα λόγια, τί είχε συμβη με τόν Κορινιάν και τόν καρδινάλιο.

"Όταν τού άνάγειλαν τήν επιστροφή του Κορινιάν, ο έκ- λαμπρότατος θρισκόταν μαζί με τόν ήγούμενο 'Ιωσήφ. 'Ο άρχηγός αύτός των Καπουκί- νων είχε έγκαίρως κάκει γνω- στό στον καρδινάλιο, ότι είχε άφήσει τούς δυο κατασκόπους νά θγούν από τή φυλακή των.

'Ο Ρισελιέ τόν άκούγε να του λέη για τούς θρικούς και τίς ύποσχόσεις του Ρασκάς—ό- τι θά τούς πηγαίνε πίσω τή δε- σποινίδα ντε Λεσπάρ—και κου- νούσε, συλλογισμένος, τόν κε- φάλι του!...

—'Ο κατεργάρης αύτός σάς γέλασε, μουρμούρισε τέλος ο έκλαμπρότατος. "Έχετε, άγιε ήγούμενε, κρίσι τολμηρή, μά όχι θαθεία κρίσι!... Δεν έχετε

Μπρός - μπρός έστεκε ο Σαμπριάκ, με τόν σπαθί στο χέρι...

τήν ικανότητα να διαβάσετε στην ψυχή του άλλου από τη φυσιογνωμία του!... Μά για να κρεμάσει κανείς τον Ρασκάς με τον Κορινιάν, κάθε μέρα καλό θα είναι!...

Και να πού τη στιγμή εκείνη ο Κορινιάν τούς έφερε που-δαι νέα:

—'Εκλαμπρότατε! φώναξε ο Κορινιάν, λυγίζοντας τη μέση του όσο μπορούσε περισσότερο. Τήν έχαμε στα χέρια μας!... Τήν 'Ανναΐδα, εκλαμπρότατε!...

Ο καρδινάλιος έβριξε από συγκινησι. Ο πάτερ 'Ιωσήφ χαμογέλασε με αυτάρεια.

—Πού βρίσκεται η νέα αυτή; ρώτησε ανυπόμονα ο εκλαμπρότατος.

—Στο 'Ετιόλ!... Τήν φυλάει εκεί ο κύριος βαρβάνος ντε Σαμπριάκ!

Ο Ρισελιέ ανατινάχθηκε.

—Σ'ήν έπαυλι σας, εκλαμπρότατε! είπε συμπληρωματικά ο Κορινιάν.

'Εκπληκτός ο Ρισελιέ, υπακούσε. Τού παρουσιάζόταν νέα καταστάσι, τήν οποία όφειλε νά μελετήσει. 'Αλλ' ο πάτερ 'Ιωσήφ δεν περιμενε τα συμπεράσματα τού εκλαμπρότατου. Χτύπησε τ' κουδούνι, κι είπε στα φρουρά που παρουσιάσθηκε:

—Νά διαταχθ' ο άρχηγός της σωματοφυλακής τού εκλαμπρότατου, νά πάη εϋθός στο Λουζιμά, με ίσχυρη συνοδεία!...

Όταν θά φθάουν εκεί, νά σταθμεύσουν στην αλλη τού πανδογείου «Ο Χρυσός Φασιανός» και νά σταματήσουν... Τιποτε άλλο!

Ο Ρισελιέ σηκώθηκε, έπιασε τόν ήγούμενο από τ'ο μπράτσο, και τόν έσυρε προς τ'ο παράθυρο. 'Εκει, με ύφος σασιτισμένο, και με φωνή οιγανή, τού είπε:

—Ναι!... 'Εχετε δικήν... Πρέπει νά τρέξω, και νά συλλάβω τ'ο Σαμπριάκ!...

—Όχι! τού άπάντησε ο πάτερ 'Ιωσήφ. Όπως ήβαν τ'α πράγματα, ο σκοπός σας πρέπει νά έξυπηρετηθ'ι άμαλά κι' αόόρυθα... Πρέπει νά δώσετε στο Σαμπριάκ για σύζυγο, τήν 'Ανναΐδα ντε Λεσάρ!...

—Ναι!... Θαυμάσια!... Καταλαβαίνω τ'ο σκέψι σας, είπε ο Ρισελιέ. Σ'ας συγγαίρι, ήγούμενε! 'Εχετε θαυμάσιες έμπειυσεις! Είμαι κι' εγώ βέβαιος δι-τι από τήν πρώτη μέρα, ο Σαμπριάκ, βλέποντας τ'ο μίσος τής νέας...

—Θά τήν σκοτώσι και θά εως άπαλλάξη από αυτή! είπε ο ήγούμενος, συμπληρώνοντας τόν συλλογισμό τού καρδινάλιου. Θά έχωμε τότε μία φοβερή κατηγορία εναντίον τού Σαμπριάκ, θά τόν δικάσωμε και θά τόν κρεμάσωμε!...

—Φεύγω άμέσως! είπε ο Ρισελιέ, άσυκράτητος.

—'Ας ρωτήσωμε πρώτα τόν Κορινιάν, είπε ο ήγούμενος, άνακόπτοντας τήν όρημ τού καρδινάλιου. 'Ας μάθωμε πώς άκριβώς έγινε τ'ο πράγμα.

Άλλά στο διάστημα αυτό, ο Κορινιάν είχε κάνει τις δικές του σκέψεις, κι' είχε πάρει τις δικές του αποφάσεις. Ο ποιηρός καλύτερος είχε π'ι στ'όν εαυτό του:

—Ο Ρασκάς δεν λογίζεται πειρά αντίπαλός μου... Τ'ο σπαθί τού Σαμπριάκ θά τόν έχη στείλει στη θεία, τήν όποία οι δαιμονες τού έτόμισαν στη μαύρη κόλασι!... Ο τωρινός έπιφοθος εχθρός μου, είπε ο Σαμπριάκ... Αυτός πρέπει σήμερα νά φύγη από τή μέση!...

Έτσι, ο Κορινιάν είχε πάρει τήν άπόφασι νά κατηγορήσι τόν Σαμπριάκ, όσο θά μπορούσε περισσότερο. Και τ'ο Ρασκάς; 'Α, τ'ο μακαρίτη Ρασκάς θά τόν έπαινοσε πολύ, γιατί τόν φανταζόταν πειρά πεθιμμένο. Θά χάριζε όλη τή δόξα τής περιπετειάς των, στ'όν μακαρίτη!... Άλλωστε αυτό, δεν θά τόν έμπόδιζε νά μιλήσι και για τόν εαυτό του!...

—Πού βρίσκεται ο Ρασκάς; τόν ρώτησε ο πάτερ 'Ιωσήφ.

—Σεβασμιώτατε! άπάντησε άδιάντροπα ο Κορινιάν, φτάσαμε, μόλις φύγαμε άπ' τ'ο μοναστήρι, στην έπαυλι τού εκλαμπρότατου. Έκει βεβαιώθηκε πώς πράγματι ή νέα ήταν φυλακισμένη άπ' τ'ο Σαμπριάκ... Άλλ' ο Ρασκάς, άγαθός όπως πάντα, έκανε ένα σοβαρό λάθος... Φανέρωσε εϋθός τή χαρά του, μπροστά στην έπιστάτρία!... Κι' αυτή τ'ο φοβήθηκε, και τόν κλείδωσε μέσα στην αίθουσα, όπου ο σύντροφός μου βιάστηκε νά μη και νά καθήσι!... Μά εγώ, σεβασμιώτατε, ξέρω τις γυναίκες!... Όσο γι' αυτό, καυχίεμαι!... Μόλις λοιπόν τήν άκουσα νά

με προσκαλή νά μπ'ω κι' εγώ μέσα στην αίθουσα νά καθήσι για νά ξεκουραστώ, κατάλαβα τήν ποιηρία τής!... Μά δεν πρόφτασα νά κάνω νόημα στ'όν καυμένο τ'ο Ρασκάς!... Κι' ο αγαθός έκεινος άνθρωπος έπεσε στην παγίδα τής πιστής δούλης τού εκλαμπρότατου!... Τήν άκουσα πού τόν κλείδωνε με τούς σιδερένιους αόρτες, και πού τού φώναζε:

—Δέν θά σ' άνοιξω, παρά μόνο όταν θά λάβω γραπτή διαταγή από τόν εκλαμπρότατο!...

—Μπράβο τής! ψιθύρισε ο καρδινάλιος. Θά τής αϋξήσω τόν μισό!...

—Και πώς τ'α μάθατε όλα αυτά; ρώτησε ο πανοϋργος ήγούμενος. Πώς συνέθη νά πάτε στο 'Ετιόλ;

—Όλα αυτά, σεβασμιώτατε, όφειλονται στην έξυπνάδα τού Ρασκάς!... Αυτός φρόντισε για όλα!... Ώς και για τ'α ρούχα που φορώ τώρα, και πού βιάζομαι νά τα πετάξω από πάνω μου!... Θέλω νά ξαναφορέσω τ'ο άγισισμένο μου ράσο!...

Κι' ο Κορινιάν έξακολούθησε νά διηγήται τ'α γεγονότα, όπως είχαν άληθινά συμβη, από τή στιγμή πού βγήκαν άπ' τή φυλακή με τ'ο Ρασκάς.

Ο καρδινάλιος πού άκουσε τόν καλύτερο νά έξυμωρή τ'α συμβάντα, σχημάτιζε όλοένα και καλύτερη γνώμη για τόν Ρασκάς. Ο Κορινιάν δεν έλεγε ψέματα. Μεγάλωνε μόνο τ'α άβλα τ'ο μακαρίτη συντρόφου, άλλα και αντίπαλου του.

Ο Ρισελιέ έμεινε άκόμα κάμποση ώρα, συνομιλώντας με τόν πάτερ 'Ιωσήφ. Πήρε κατόπι μαζί του, δυο εϋγενείς άκλουόβους, καθώς και τόν Κορινιάν, και ξεκίνησε για τήν έπαυλι του.

Στο Λουζιμά, συνάντησαν τόν άρχηγό τής σωματοφυλακής με τούς άνδρες του. Κι' από κει και πέρα, άλλαξιν δρόμο όλοι μαζί.

Αντι νά βαδίσουν ίκατ' εϋθεϊαν προς τ'ο 'Ετιόλ, πέρασαν από τόν Σηκκουάνα, μπήκαν στο δάσος, και έφτασαν στην έπαυλι από τ'ο πίσω μέρος.

Κι' εϋθός άμέσως κύκλωσαν τ'ο σπίτι.

—Νά μη σαλέψη κανείς! πρό-τιξε ο εκλαμπρότατος.

Κι' ο άρχηγός τών σωματοφυλακών του μετεβίθεσε τή διαταγή του αυτή σ' όλους. Και σ' αυτή τήν 'Ανναΐδα.

Κατόπι ο Ρισελιέ μπήκε μόνος στο έξοχικό του ήμισυστηριο. Έκει, βρήκε στο διάδρομο έναν άνδρα πού στεκόταν θρήνος, άκίνητος, στηριγμένος στ'όν τοίχο. Τόν πλησίασε, και βάζοντας τ'ο χέρι πάνω στ'όν όμο του, τού είπε με βαρειά φωνή:

—Σαμπριάκ!... 'Εκατα λάθος νά έμπιστευθ' σ' έναν ληστή, σαν και σένα!...

Ο Σαμπριάκ έτρεμε σύγχυρος.

—Μ' έπροδώσατε!... συνέχισε ο καρδινάλιος. Και τώρα...

—Θά με σκοτώσατε! είπε με προσηυτη θάρρος ο Σαμπριάκ.

—Ναι, αυτό θά κάνω! άπάντησε σκληρά ο καρδινάλιος. Μά δεν ξεχνώ πώς είδα και καλές υπηρεσιές από σένα!... Δεν θέλω νά σε δώ άτιμασμένο πάνω στην λαμπτήρο!... Σαμπριάκ! 'Εχεις τ'ο σπαθί σου... Έγώ είμαι ιερωμένος, δεν μου επιτρέπεται νά σε χτυπήσω!... Μά θά σου δώσω άφαισι για τις άμαρτίες σου!... Σκοτώσου, λοιπόν, μόνόχ'!... Πέθανε με τήν ειρήνη πού σοϋ χαρίζε ή 'Εκκλησιή!

Και λέγοντας τ'α λόγια αυτά, ο καρδινάλιος όπισθοδρόμησε λίγο, ύψωσε τ'ο δεξιό του χέρι, κι' άρχισε νά ψιθυρίη προσηυχές νεκρώσιμες!...

—Ο Σαμπριάκ άγωνίστηκε.

Ένα άνακάταμα συναισθημάτων τόν έκανε νά μη βλέπη πραγματικά άλλη διεξοδο από τόν θάνατο.

Άφου έβριξε γύρω του μία άγρια ματιά, σήκωσε τ'α μάτια του προς τ'ο πάνω μέρος τής σκάλας, όπου ήσαν ή κάμαρη τής 'Ανναΐδας, κι' είπε με ύφος άπελπισμένο:

—Χαίρε!...

Και, τραβώντας άπότομα και βιαστικά τ'ο σπαθί του, τ'ο γύρισε προς τ'ο στήθος του!...

Μά τ'ο χτύπημά του άσούχησε... Καθώς κατέβηξε τ'ο χέρι του, ο Ρισελιέ τού τ'ο συγκράτησε. Έλοξοδρόμησε λοιπόν τ'ο σπαθί και τού έπεσε από τ'ο χέρι!...

—Σαμπριάκ! φώναξε τότε ο καρδινάλιος. Σε συχωρώ!... (Άκολουθεί)

Ο άρχηγός τών σωματοφυλακών μετεβίθεσε τή διαταγή τού Ρισελιέ σ' όλους, και σ' αυτή τήν 'Ανναΐδα...